

A meccsei kukukk

Jött a meccsei ember hazafelé. Valahonnan a malombúl vitt egy csöpp lisztet a hátán. Há' megszólalt a kukukk. Megállt, hallgatta. Hát a zádori kukukk többet kiáltott, mint a meccsei, a határba. Megállt, hallgatta.

– Ne – azt mondja –, várjal csak! Há' te fogod csúffá tenni a mi kukukkonkat? Hát te többet kiabálsz?

Letette a zsákocskát így a gyalogút mellett a fa alá, felmászott ő is a fára. Hát ahogy a zádori kukukk kukukkolt, ő meg duplázta:

– Ku-ku-ku, ku-ku-ku, ku-ku-ku! Nem fogod csúffá tenni – azt mondja – a mi kukukkonkat!

Más valaki gyött arra, meglátta, hogy a fán kukukkol, felvette a zsákval a lisztet, elvitte. Há' amikor abbahagyta a kukukkolást, má' túlkiabáta, a meccsei kukukk a zádorit, lejött a fáról: már nem vót a liszt. Hm? Elment haza. Mondja a feleségének: így meg így jártam, azt mondja, asszony.

– Hah, ember, ne búsulj, hát te a község javára csináltad! Gyerünk a bíróhoz! Te a község javára csináltad, mer' nem tette csúffá a mienket.

Elmentek a bíróhoz, elpanaszolták a bírónak. És a bíró ráhatározta, behívták a kisbírót a faluból: minden kéménytől egy kanál lisztet vinni a bíró házához, mer' ez és ez a község javára kukukkolt a fán, amíg elveszett a lisztje. Mindenki egy kanál lisztet hozzon! Úgyhogy az embernek háromszor annyi lisztecskéje összekerút, mint amit ő cipelt. S ezér' mondták, hogy meccsei kukukk.